

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De diuinis mysteriis. cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A *sedat, ac peccatus in letitiam conuertit: sic spiritale vinum animam voluptate afficit.*

Quemadmodum mare omnibus patet, atque alius natat, alius negotiatur, alius piscatur: clemens ac rursus, quemadmodum terra communis est, atque alius iter facit, alius arat, alius adificat: eodem modo dum Scriptura sacra legitur, alius in fide, alius in moribus inuatur, alij simile. per literarum agnitionem superstitione eximitur: pugil denique, ubi Olympicum curriculum cognouerit, doctrinae beneficio ad certamen se comparat, ac pugnat, & palmam adipiscitur, elusis nimirum ac fractis aduersariis, iisque qui veram scientiam viam exagitant.

De diuinis mysteriis.

CAP. L.

B

Go sum panis viuus, qui de cœlo descendi. Si quis manducauerit ex hoc pane, viuuet in æternum: & panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita. Amen amen dico vobis, nisi manducaueritis carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis. Qui manducat meam carnem, & biberit meum sanguinem, habet vitam æternam: & ego resuscitabo eum in nouissimo die. Caro enim mea verè est cibus, & sanguis meus verè est potus. Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam: & ego resuscitabo illum in nouissimo die. Sicut misit me viuens Pater, & ego viuo propter Patrem: & qui manducat me, ipse viuuet propter me. Hic est panis qui de cœlo descendit: non sicut patres vestri manducauerunt manna in deserto, & mortui sunt. Qui manducat hunc panem, viuuet in æternum.

C

Non potestis calicem Domini bibere, & calicem dæmoniorum. Non potestis mensæ Domini participes esse, & mensæ dæmoniorum. Nunquid æmulamur Dominum? Nūquid fortiores illo sumus? Ego enim accepi à Domino, quod & tradidi vobis: quoniam Dominus Iesus in qua nocte tradebatur, accepit panem, & gratias agens fregit, & dixit, Hoc est corpus meum quod pro vobis frangitur. Hoc facite in meam cōmemorationem. Similiter & calicem, postquam cœnauit, dicens, Hic est calix noui testamenti in meo sanguine. Hoc facite in meam cōmemorationem. Quotiescunque enim comederitis panem hunc, & calicem biberitis, mortem Domini annuntiabitis donec veniat. Itaque quicumque manducauerit panem hunc, aut biberit calicem Domini indignè, reus erit corporis & sanguinis Domini. Probet autem seipsum homo, & sic de pane isto edat, & de calice bibat. Qui enim comedit & bibit indignè, iudicium sibi manducat, & bibit, non diiudicans corpus Domini.

Moses ait: Mactate agnum immaculatum, & ipsius sanguine ianuas illinite. Quid Chryso- ait? Sanguisne animantis rationis expertis hominibus ratione præditis salutem afferre potest? Ita sanè, inquit. Quemadmodum enim imperatorum status, quamuis & animo & sensu careant, homines tamen & animo & sensu præditos ad se cōfugientes, periculo liberant, non quòd ex ære consent, sed quia imperatoris imaginem gerunt: eodem modo cruor etiam ille sensu & anima carens, hominibus animam habentibus saluti fuit, non quòd sanguis esset, sed quia sanguinis huius typum gerebat. Cùm olim ianuas sanguine delibutas exterminator vidit, impetum facere non est ausus. Nunc, cùm diabolus, non corporis sanguinem foribus impositum, sed Veritatis cruorem, cruorem inquam Christiferi illius templi fidelium ori aspersum viderit, an non multò magis sese reprimet? Nam cum angelus figuram duntaxat conspiciat, reuerentia affectus sit, quantò magis diabolus conspiciat Veritate fugam capefferit?

Latus miles ille pupugit, ac sancti templi parietem effodit: atque ego thesaurum nactus sum, & opes accepi. Sic in agno quoque contigit. Iudæi agnum iugulabant: & ego sacrificium carpsi ex latere, sanguinem videlicet & aquam.

Quemadmodum mulier filium sanguine ac lacte suo alit: sic Christus eos quos genuit, simile sanguine suo semper alit.

Quid agis homo? Christo presente, angelis astantibus, mensa proposita, fratribus tuis F
 sacro epulo adhuc operam dantibus, tu relictis omnibus abscedis? Atque ad cenam, qui-
 dem accitus, ac prius satiatus, reliquis tamen adhuc accumbentibus, ante amicos recedere
 non audeas: hic autem, dum mysteria celebrantur, ac sacrosancta caerimonia adhuc con-
 stat, cuncta inchoata relinquis, ac recedis? Et quamnam tandem haec veniam, quamnam
 Quibus si- excusationem merentur? Vultisne dicam cuius opere fungantur, qui ante extremum En-
 miles sint charistiae actum abscedunt, nec cantiones eas, quibus gratia Deo aguntur, ad mensa finem
 qui ante in- ferunt? Molestum fortasse erit quod dicam: sed tamen ob multorum socordiam dictu ne-
 cessarium. Cum Iudaeis extrema illa nocte extremae coena particeps factus est, accumbenti-
 bus aliis prosiliit ipse, atque excessit. Hunc igitur imitatur illi, qui ante extremam oratio-
 nem abierunt. Ille, nisi excessisset, proditoris crimine minime se deinxisset. Nisi disci- G
 pulos reliquisset, non periisset. Nisi a reliquo grege seipsum abstraxisset, non eum solum
 lupus inuenisset, ac deuorasset. Nisi a pastore se disinxisset, feris praedae non fuisset. Ob eam
 Mat. 26. causam ille cum Iudaeis: hi cum Domino. Et hymno dicto, inquit, exierunt. Iam vides ex-
 tremam eam orationem, quae sacrificium consequitur, exemplo illo fieri. Haec animo comple-
 ctamur, haec consideremus. Iudicium illud, quod huic crimini constitutum est, perhorresca-
 mus. Ipse tibi carnem suam impertit: tu ne verbis quidem ipsum remuneraris, nec pro acco-
 pro munere gratias agis: verum percepto quidem corporeo alimento, ac sublata mensa, ad
 orationem te confers, spirituali autem, ac creatura omni tam in oculorum sensum cadente,
 quam ab oculis remota creatura praestantiori cibo fruens, qui homo es ac vilis natura, non
 perstas, & verbis & rebus gratias agens? Quid tandem afferri potest, quin haec extremo H
 cruciatu digna sint? Haec porro edico, non ut tumultuemini, & clamores exciteris: ve-
 rum ut eam, quam decet, modestiam praestis vobis feratis. Mysteria & dicuntur, & san-
 silentium sunt. Vbi autem mysteria, altum quoque silentium sit necesse est. Quamobrem cum multa
 in Ecclesia compunctione, cum multa modestia, denique cum ea, quae nobis congruit, pietate sacrosan-
 teneudis. Etum hoc sacrificium attingamus: quod Dei maiorem erga nos benevolentiam nobis concili-
 liemus, ac per purgatis animis ita demum sempiterna bona consequi possimus.

De his qui in afflictione & cura & mærore versantur.

CAP. LI.

I

Job. 3.

7.

VARE data est misero lux, & vita his qui in amaritudine
 sunt? Desiderant mortem, & non venit. Mors enim viro est
 requies. Terrebis me per somnia, & per visiones horrore cõ-
 cuties. Si dormiero, dico, Quando erit dies? Si surrexero rur-
 sus, dico, Quando erit vespera? Plenus autem sum doloribus.

Dies mei transferunt in strepitu. Mortem vocavi patrem
 meum. Vnanimiter venerunt tentationes in me. Desertus

30. sum ab omnibus. Perij, & sine domo factus sum. Nunc derident me iuniores

tempore, quorum non dignabar patres ponere cum canibus gregis mei. Fra-
 tres mei recesserunt a me, alienos potius agnouerunt quam me. Amici autem mei K
 immisericordes extiterunt. Famulum meum vocavi, & non obediuit mihi. Os

19. autem meum egebat, & supplicabam vxori meae. Miseremini mei amici mei, quia
 32. manus Domini tetigit me. Venter meus quasi mustum inferbuit, & non tacebo.

Psal. 6. 12. Laboravi in gemitu meo, lauabo per singulas noctes lectum meum, &c. Vt-
 17. quequo Domine obliuisceris mei in finem, &c. Circunderunt me dolores

21. 24. mortis, &c. Factum est cor meum tanquam cera liquefens. Tribulationes
 37. cordis mei multiplicatae sunt: de necessitatibus meis eripe me. Non est sanitas

in carne mea a facie irae tuae, &c. Cor meum conturbatum est, dereliquit me

43. virtus mea, &c. Posuisti nos opprobrium vicinis nostris, subsannationem &
 derisum his qui sunt in circuitu nostro. Humiliaisti nos in loco afflictionis,

54. 68. &c. Humiliata est in puluere anima nostra, &c. Conturbatus sum in exerci-
 tatione

tatione